

ת"פ 29393/02/20 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד ממאן וחידי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 29393-02-20 מדינת ישראל נ' וחידי

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
המאשימה: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד הדס פרידמן, עוה"ד מעין דואק
ועוה"ד רעות זוסמן
נגד
הנאשם: ממאן וחידי
באמצעות עוה"ד איתי שוחט

החלטה

**בקשה לביטול כתב-האישום בהתאם לסעיף 57א (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-
(1982).**

א. כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ועבירה של נהיגה בזמן פסילה- פסילת בימ"ש, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961.

בהתאם לעובדות כתב-האישום, בתאריך 05.06.18, החנה המתלונן את רכבו בחניה של שופרסל דיל באזור התעשייה ברמלה, הותירו סגור ונעול, וברכב מפתח נוסף לרכב.

נטען כי בין התאריכים 05.06.18 ל-06.06.18, הגיעו/אחרים שזהותו/ם אינם ידועים למאשימה במדויק למקום. באופן שאינו ידוע למאשימה במדויק, פרץ/ו האחרים לרכב, הניעו/ו אותו עם המפתח ונסעו מהמקום.

נטען כי בהמשך למתואר, באופן שאינו ידוע למאשימה במדויק, קיבל הנאשם לידיה את הרכב, ובתאריך 06.06.18 נהג בו על כביש 444 לכיוון צפון, כשהוא פסול מלנהוג.

נטען כי אותה עת, הבחינו שוטרים ברכב וכרזו לו לעצור, אך הנאשם לא עצר והמשיך בנסיעתו עד אשר ניידת חסמה את נתיב הנסיעה והנאשם נעצר.

ב. הבקשה:

בדיון שנערך בפניי מיום 05.01.20, בא-כוח הנאשם העלה טענה מקדמית לפיה יש לבטל את כתב האישום בהתאם לסעיף 57 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר קובע את משך הזמן להגשת כתבי-אישום.

הנאשם טוען כי התיקון נכנס לתוקף בספטמבר 2019, העבירה בוצעה ביום 05.06.18, ואילו כתב האישום הוגש בפברואר 2020.

לטענתו, בהתאם להוראות החוק (סעיף 57), כאשר חלף המועד שנקבע להגשת כתב-אישום על-פי הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, כתב-האישום לא יוגש, אלא באישור היועמ"ש.

נטען כי בעבירות מהסוג דנן - עבירות אשר העונש הקבוע בגינן הינו מתחת ל-10 שנות מאסר, המועד האחרון להגשת כתב-אישום הינו 18 חודשים ממועד מסירת תיק החקירה ועד לקבלת החלטת התובע, קרי, לכל המאוחר, היה על התביעה להגיש כתב-אישום זה בדצמבר 2019.

הנאשם טוען כי המחוקק קבע מפורשות מועדים להגשת כתבי-אישום, אשר אם לא עומדים במועדים אלה, יש בכך להביא לפסלות כתב-האישום.

לאור האמור, הנאשם טוען כי כתב-האישום לא הוגש כדין.

ביום 19.01.21 המאשימה מסרה תגובתה, לפיה אין מקום להורות על ביטול כתב-האישום, שכן לא נפל פגם בהגשתו.

המאשימה טענה כי תיק החקירה נפתח ביום 06.06.18 ונקלט ביחידת התביעות ביום 10.06.18.

נטען כי עד לחודש 11/19 נבחנו פעולות חקירה שונות אל מול היחידה החוקרת. פעולות טכניות אשר השפיעו, בין היתר, על שאלת קיומו ומעמדו של החומר החסוי בתיק.

המאשימה מוסיפה כי לאחר השלמת כלל חומרי החקירה הנדרשים, המתינה לקבלת תעודת חיסיון, אשר התקבלה ביום 23.01.20, וכי לאחר בדיקת התעודה ואישורה, הוגש כתב-האישום והתיק נפתח בבית-המשפט ביום 11.02.20.

המאשימה טענה כי בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, נקבע מהם מועדי הטיפול בתיק מבחינתן של רשויות התביעה, וכי באשר לעבירות בכתב-האישום בענייננו, משך השלמת הטיפול בתיק תהיה בתוך 18 חודשים, קרי, על המאשימה היה להגיש כתב-אישום עד לדצמבר 2019.

המאשימה הוסיפה כי על-אף סעיף 4.א (2) להנחיה, אשר קובע סד זמנים אלו, בהתאם לסעיף ג' להנחיה, קיימות עילות אשר בגינן ייעצר מניין הזמן הקצוב לטיפול בתיק, ביניהן - השלמת חקירה והמתנה לתעודת חיסיון.

המאשימה טוענת כי בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, נקבע כי פרק הזמן שבו ניתן יהיה לעצור את מניין הזמנים לטיפול בתיק הינו 3 חודשים, כאשר קיימת אפשרות הארכה באישור פרקליט מחוז.

המאשימה מוסיפה כי החל מחודש נובמבר 2018 ועד לחודש נובמבר 2019 נבחנו בתיק פעולות חקירה, וכי לאחר מכן המתנה המאשימה לקבלת תעודת חיסיון.

המאשימה טוענת כי כתב-האישום הוגש באיחור של חודשיים, ביום 11.02.20, נוכח בקשתה לביצוע השלמות חקירה והמתנה לתעודת חיסיון, אשר עוצרת את מניין הזמן הקצוב למשך 3 חודשים.

לאור זאת, המאשימה טוענת כי יש לדחות את הבקשה ולקבוע כי לא נפל פגם בהתנהלותה ולפיכך לקבוע כי אין מקום להורות על ביטולו של כתב-האישום.

הנאשם מסר תגובתו לעניין שיהיו בשל הגשת בקשת להוצאת תעודת חיסיון, וטען כי המאשימה התייחסה להנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 מחודש מרץ 2020, אך מקרה זה יש לבחון בהתאם להנחיה הקודמת מחודש אוגוסט 2010.

הנאשם טוען כי תחולת ההנחיה החדשה היא אקטיבית, שכן היא פועלת על מצב הדברים כפי שהוא ביום כניסתה לתוקף. לפיכך, היא חלה על כל התיקים שכתב-האישום בהם הוגש לאחר כניסתה של ההנחיה לתוקף.

הנאשם טוען כי כתב-האישום בעניינו הוגש בפברואר 2020, לפיכך, ההנחיה התקפה בעניינו הינה מחודש אוגוסט 2010.

הנאשם טוען כי בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה מאוגוסט 2010, יש לדווח אודות השיהוי בדבר הגשת כתב אישום, וכי במקרה זה לא דווח לגורם בכיר, לא תועד דבר, והמאשימה לא יידעה את ההגנה ואת בית-המשפט בתאריך המדויק בו הסתיימו פעולות התביעה.

כמו כן, נטען כי המאשימה לא קיבלה את האישורים להארכת משך הטיפול בתיק, וכי לא דווח/ תועד מהן הסיבות לשיהוי שנוצר.

עוד נטען כי המאשימה לא ציינה תאריך מדויק בדבר הבקשה להוצאת תעודת חיסיון, שכן, ככל שהבקשה הוגשה לאחר 10.11.19, אזי מדובר בתקופה העולה על 17 חודשים, ובצירוף התקופה שבין 23.01.20 (קבלת תעודת חיסיון) ובין 11.02.20 (הגשת כתב-האישום), מדובר בתקופה 17 חודשים ו-19 ימים.

הנאשם טוען כי שעה שהתביעה לא עמדה בדרישות סעיף 4 להנחיית היועץ המשפטי לממשלה - דיווח, פיקוח ובקרה על משך זמן הטיפול ברשות התביעה, יש להחשיב את תקופת השיהוי לצורך הוצאת תעודת חיסיון, כתקופה הנמנית עם פרק הזמן הכולל המותר לטיפול בתיק.

לאור האמור, הנאשם טוען כי המאשימה לא עמדה בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה, ולפיכך הגישה כתב-אישום בניגוד לסעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי, ומשעתה כך- נוצר פגם או פסול בכתב-האישום, ועל בית-המשפט להורות על ביטולו.

ג. דיון והכרעה:

תכלית הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 הינה קביעת מדיניות באשר לסדרי הדין בהליך הפלילי, אשר תוביל לאיזון ראוי בין האינטרסים השונים- אינטרס הנאשם להליך הוגן ומניעת עיוות דין, ומנגד, האינטרס הציבורי למיצוי הדין עם הנאשמים השונים.

בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, נקבע כי קיצור משך זמן החקירה וההליך הפלילי כולו, יש בו למנוע עינוי דין לחשוד או לנאשם, וכי חשש לעינוי דין מהווה שיקול מרכזי בצורך לזרז את הליכי החקירה והמשפט.

"נאשם צפוי לשאת את העונש שיפסוק לו בית-המשפט בהתאם לחוק ולנסיבות המקרה, ואין הוא אמור לשאת עונש נוסף של עינוי דין, הנובע מהתמשכות בלתי מוצדקת של ההליכים במשטרה, בתביעה או בבית-המשפט. על יסוד טעמים אלה וכעניין שבמדיניות, זמן רב שעבר מאז החלה החקירה עשוי להיות שיקול לסגירה של תיק פלילי או להימנעות מהגשת ערעור".

כמו כן, נקבע כי "ההנחיה נועדה לסייע במידת האפשר בקיצור הזמן הנדרש להכנת כתבי אישום בפרקליטות המדינה ובמשטרה, תוך התחשבות בנסיבותיו של כל מקרה ומבלי לפגוע במטרות העיקריות של המשפט הפלילי". (הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 **"משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום"**).

בהתאם לסעיף 4(א)(2) להנחיה זו, נקבע כי ככלל, התביעה תגבש את החלטתה הסופית בדבר העמדה לדין כדלקמן:

1. במידה ומדובר בעבירה מסוג חטא - בתוך 6 חודשים.
2. במידה ומדובר בעבירה **מסוג עוון או פשע שהעונש לצדן הוא עד 10 שנות מאסר - בתוך 18 חודשים.**
3. במידה ומדובר בעבירה מסוג פשע שהעונש לצדן הוא מעל 10 שנות מאסר - בתוך 24 חודשים.

הנחיה זו לא נשארה בגדר הנחיה פנימית בלבד, אלא קיבלה תוקף ועיגון חקיקתי.

בהתאם לסעיף 57א (א) לחסד"פ: "משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שיקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה והנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין. לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה". (סעיף 57א (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

בנוסף לאמור, פרד ד' בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה קובע שלוש חריגות אפשריות ממסגרת הזמנים הקצובה לטיפול בתיקים.

בתמצית:

1. 6 חודשים ראשונים - בדיווח של הפרקליט המטפל לפרקליט המחוז טרם תום התקופה.

2. 6 חודשים נוספים - באישור של פרקליט המחוז שניתן טרם תום התקופה.

3. 18 חודשים נוספים - בפרקי זמן קצובים של עד 6 חודשים בכל פעם - באישור מראש של המשנה לפרקליט המדינה.

החריגות האמורות אינן רלוונטיות לענייננו, שכן הן לא התבקשו על-ידי המאשימה לשם טיפול בתיק.

בענייננו, מדובר בשתי עבירות מסוג עוון, וכן בעבירה מסוג פשע, אשר העונש בגינה הינו מתחת ל10 שנות מאסר, קרי, על-פי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, במקרה זה, היה על התביעה לגבש החלטה סופית בדבר העמדת הנאשם לדין בתוך 18 חודשים, ולחלופין, להגיש בקשה מנומקת ליועץ המשפטי לממשלה, בדבר הסיבות לאיחור בטיפול בתיק ובהגשת כתב-אישום, וככל שהיועץ המשפטי לממשלה יתרשם כי אכן מדובר בסיבות מוצדקות, ינתן אישור, כאמור.

בהתאם לעובדות כתב-האישום, האירועים התרחשו בימים 05.06.18 וכן ב06.06.18. נוכח זאת, **היה על התביעה להגיש כתב-אישום בענייננו בדצמבר 2019, לכל המאוחר.**

כתב האישום הוגש בפברואר 2020.

בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, ובניגוד לסעיף 57א (א) לחוק סדר הדין הפלילי, המאשימה לא הגישה בקשה ליועץ המשפטי לממשלה, קרי, לא ניתנה הסכמתו להגשת כתב-אישום זה.

המאשימה טענה כי השיהוי נוצר בשל הגשת בקשה להוצאת תעודת חיסיון, ובהתאם לסעיף ג' להנחיה, קיימות עילות אשר בגינן יעצר מניין הזמן הקצוב לטיפול בתיק, ביניהן - השלמת חקירה והמתנה לתעודת חיסיון.

הנאשם טען בתגובתו כי כתב-האישום בענייננו הוגש בפברואר 2020, עובר לתיקון ההנחיה, וכי מדובר בהנחיה אשר תחולתה אקטיבית, קרי, תקפה מיום כניסתה לתוקף ואילך.

בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה עובר לתיקונה, קיימים זמני טיפול בתיק חקירה עד לקבלת החלטת תובע. זמני הטיפול מוגדרים בסעיף 3 (א) להנחיה.

בהתאם לסעיף, בענייננו, היה על המאשימה להגיש את כתב-האישום, לכל המאוחר, בדצמבר 2019.

יחד עם זאת, סעיף 3(ב) מונה עילות שאינן נובעות מהתנהלות רשות התביעה, ושבהתקיימותן, ניתן להאריך את משך זמן הטיפול בתיק.

סעיף 3(ב)(5) קובע, בין היתר, כי המתנה לתעודת חיסיון הינה תקופה אשר מצדיקה את הארכת משך הטיפול בתיק, שהרי מדובר בעניין שאיננו תלוי ברשות התביעה.

כלומר בענייננו, לכאורה, בשל המתנה להוצאת תעודת חיסיון, ניתן היה להגיש את כתב-האישום במועד בו הוגש - פברואר 2020.

ואולם, בהתאם לסעיף 4 להנחיה - דיווח, פיקוח ובקרה על משך זמן הטיפול ברשות התביעה, על מנת לעקוב אחר

ישום ההנחיות, נקבע מנגנון פיקוח ובקרה, המחייב אישור פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות, בכל מקרה של חריגה מן המועד הקבוע בסעיף 3(א) - זמני הטיפול בתיק חקירה.

בהתאם לסעיף 4(א): "לא קיבל תובע החלטה כאמור תוך התקופה האמורה בסעיף 3(א), עקב אחת העילות המנויות בסעיף 3(ב), **יתעד התובע עובדה זו בכתב** תוך פירוט הסיבות לכך, ויעביר הדיווח לפרקליט המחוז, לראש יחידת התביעות או סגנו, לפי העניין, סמוך לתום המועד האמור בסעיף 3(א). כן ידווח התובע על התקדמות הטיפול בתיק אחת ל-6 חודשים עד קבלת החלטה בתיק, ויפעל בעניין זה על-פי הנחיית פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או סגנו, לפי העניין".

במקרה שלפנינו, נראה כי המאשימה לא דיווחה אודות השיהוי בהגשת כתב-האישום, בשל המתנה להוצאת תעודת חיסיון.

המאשימה לא הגישה מסמכים המתעדים את פירוט הסיבות לשיהוי, ולפיכך נראה כי לא קיימה את דרישות סעיף 4 להנחיה.

בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, כל חריגה מפרקי הזמן הקבועים בה, **גם אם היא נובעת מעילה מוצדקת וראויה**, תעשה **לאחר דיווח** לגורם בכיר יותר אשר יבחן את נסיבות התיק הספציפיות וייתן אישור לכך.

סוגיית השיהוי והשלכותיה נדונו בפסיקה לא אחת.

בע"פ 6922/08 **פלוני נגד מדינת ישראל** (01.02.10), קבע בית-המשפט העליון כי נקודת המוצא הינה שיהוי של למעלה מחמש שנים בהגשת כתב-אישום זה, הוא שיהוי בלתי סביר גם בהינתן העומס המוטל על מערכות האכיפה. שיהוי שכזה כורך עמו ממילא פגיעה בזכויות הנאשם הנאלץ להתנהל משך שנים בחוסר ודאות.

אני סבור כי מלבד הפגיעה העמוקה בזכויות הנאשם, קיים שיקול נוסף שיש לראות לנגד עינינו, וזהו אמון הציבור בהליך הפלילי.

בעניין זה, יפים הם דברי בית-המשפט המחוזי בעפ"ג (ב"ש) 68947-07-20 **סרגיי יוסופוב נגד מדינת ישראל רשות המיסים** (18.11.20), אמון הציבור באפקטיביות ההליך הפלילי עלול להיסדק מקום בו מי שעבר את העבירה מתהלך שנים רבות בכיכר העיר מבלי שנותן הוא את הדין על מעשיו. גם ענישת העבריינים שנים ארוכות לאחר האירוע עלולה לעורר תמיהות אצל הציבור בבחינת "עבר זמנו, בטל קרבנו" (מסכת ברכות כו, א').

יחד עם זאת, אני סבור כי עת נשקלת שאלת השיהוי של המאשימה, בד בבד, יש לשקול רכיבים נוספים כגון מורכבות התיק, היקף פעולות חקירה, מספר המעורבים בפרשה וכיוצא באלה.

בענייננו, **אין מדובר בתיק אשר בנסיבותיו מצדיק שיהוי, כפי שנוצר**. לא זו אף זו, גם אם מדובר בתיק בעל מאפיינים מורכבים, אשר מצדיק התעכבות בטיפולו, כפי שציינתי לעיל, ניתן להגיש בקשה מראש ליועץ המשפטי לממשלה, ובכך לקבל אישור להארכת זמני הטיפול בתיק.

כלל הפחות, היה על המאשימה לדווח אודות השיהוי שנוצר ולקבל את האישור המתאים בהתאם למקרה. המאשימה לא דיווחה כאמור, ואף לא תעדה עובדה זו בכתב.

הצורך למנוע מצב בו הליך פלילי מתנהל כנגד אדם שנחשד או מואשם בביצוע עבירה בחלוף זמן ניכר מחייב את רשויות אכיפת החוק שלא להשתהות בפעילותן.

אציין, כי סמכות היועץ המשפטי לממשלה בדבר מתן אישור להגשת כתב-אישום אשר הוגש בשיהוי, איננה מצויה רק בהקשר זה.

בהתאם לסעיף 14 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה שביצע בהיותו קטין אם עברה שנה מיום ביצועה, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה.

על אף שלא מדובר במקרים דומים, שכן הנאשם במקרנו איננו קטין, אני סבור כי סעיף זה איננו שונה בתכלית מסעיף 57א (א) לחוק סדר הדין הפלילי.

הרציונל העומד מאחורי סעיף 14 לחוק הנוער הינו הרצון לאפשר לקטינים שביצעו עבירה, שענינם יטופל באופן מהיר, וזאת בשל הרצון שלא להלאותם, ולהחזירם לחיים נורמטיביים ככל הניתן, ובכך לשקמם.

כפי שצינתי, בעניינינו אין מדובר בקטין, ואני סבור כי תכלית סעיף 57א (א) איננה זהה לתכלית סעיף 14 לחוק הנוער, אך בהחלט דומה.

סעיף 57א(א) מטרתו למנוע שיהוי אשר יוביל עינוי דין ("ואם יש צדק - יפיע מיד"/ביאליק) לפגיעה בזכויותיו של הנאשם לקבלת הליך הוגן, להימנע מפגיעה בשמו הטוב, ככל שניתן, פגיעה בחירות וכיוצא באלה.

נוכח זאת, נראה כי הרציונל הדומה העומד מאחורי סעיפי החוק הללו הינו הצורך להימנע ככל הניתן מפגיעה שלא לצורך בזכויות הנאשם.

בית המשפט העליון עמד על החשיבות הטמונה בסמכותו של בית-המשפט לבקר את חוקיות פעולותיהן של רשויות האכיפה בעת העמדה לדין במסגרת ההליך הפלילי, וקבע כי לא מן הנמנע כי במסגרת ההליך הפלילי תידרש הערכאה הפלילית לבקר את חוקיות פעולותיהן של רשויות האכיפה בעת העמדה לדין פלילי. זאת, בפרט אם כאשר נאשם עותר לביטולו של כתב האישום, בין אם בשל היעדר סמכות להגשתו, בין אם מחמת פגם שנפל בהליך, בין אם משום הגנה אשר עומדת לו כגון "הגנה מן הצדק" וכיוצא באלה. בית-המשפט רשאי ומוסמך לדון הן בטענות המכוונות כנגד האישום הפלילי, והן בטענות אודות התנהלותן של רשויות המנהל, כגון התנהלות התביעה עד להגשתו של כתב-האישום. [בג"ץ 9131/05 ניר עם נגד מדינת ישראל (06.02.06)].

המאשימה הינה גוף מנהלי, וככזאת, עליה לבצע תפקידה בצורה יעילה ובתוך זמן סביר, כפי המצופה ממנה בנסיבות העניין.

ככל שלא עמדה המאשימה בזמנים אשר נקבעו בהוראות החוק ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, וככל שלא ביצעה את אשר מוטל עליה במקרה של אי-עמידה בזמנים - קבלת אישור מהיועץ המשפטי לממשלה, הרי שאין מנוס מלהורות על ביטול כתב-האישום.

יש לתת את הדעת למחיר הכבד אשר משלם החשוד ו/או המואשם, וזאת משום שההליך הפלילי, מטבעו, מוביל לפגיעה בזכויות רבות - פגיעה בשם הטוב, פגיעה בחירות, בקניין וכיוצא באלה, למרות שהחלטה על ביטול כתב אישום תישקל

בזהירות רבה, במבט רחב של אינטרס הציבור, על-מנת שלא יהא חוטא נשכר.

במכלול השיקולים האמורים, אני סבור כי המאשימה לא נהגה כפי הנדרש, ובהיעדר בקשה לארכה של טיפול התביעה בתיק עד להגשת כתב-אישום, הרי שכתב-האישום הוגש שלא כדין.

המאשימה לא קיבלה את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה, אשר תפקידו, בין היתר, לקבל את כלל הנימוקים לשיהוי שנוצר, ולהפעיל שיקול דעתו - האם בנסיבות הספציפיות של המקרה, השיהוי שנוצר מוצדק - אזי תינתן ארכה, או שמא מדובר במחדל של המאשימה, ולפיכך לא יינתן אישור להגשת כתב-אישום, כאמור.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על ביטול כתב-האישום נוכח מסקנתי כי נפל בו פגם, כמשמעותו בסעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי.

המזכירות תעביר העתק החלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"א, 21 מרץ 2021, במעמד הצדדים.